

ANNE BOOTHOVÁ

ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

*Kouzelné Vánoce
vydřičího miminka*

Lucinka

a zachráněná vydřička

bambóok

**Knižka pro
milovníky
zvířat**

**Tajemná
magie
Vánoc**

**Krásné
ilustrace
se sváteční
náladou**

**Lucinka pomáhá
zraněné vydřičce**

**Něco si
přej!**

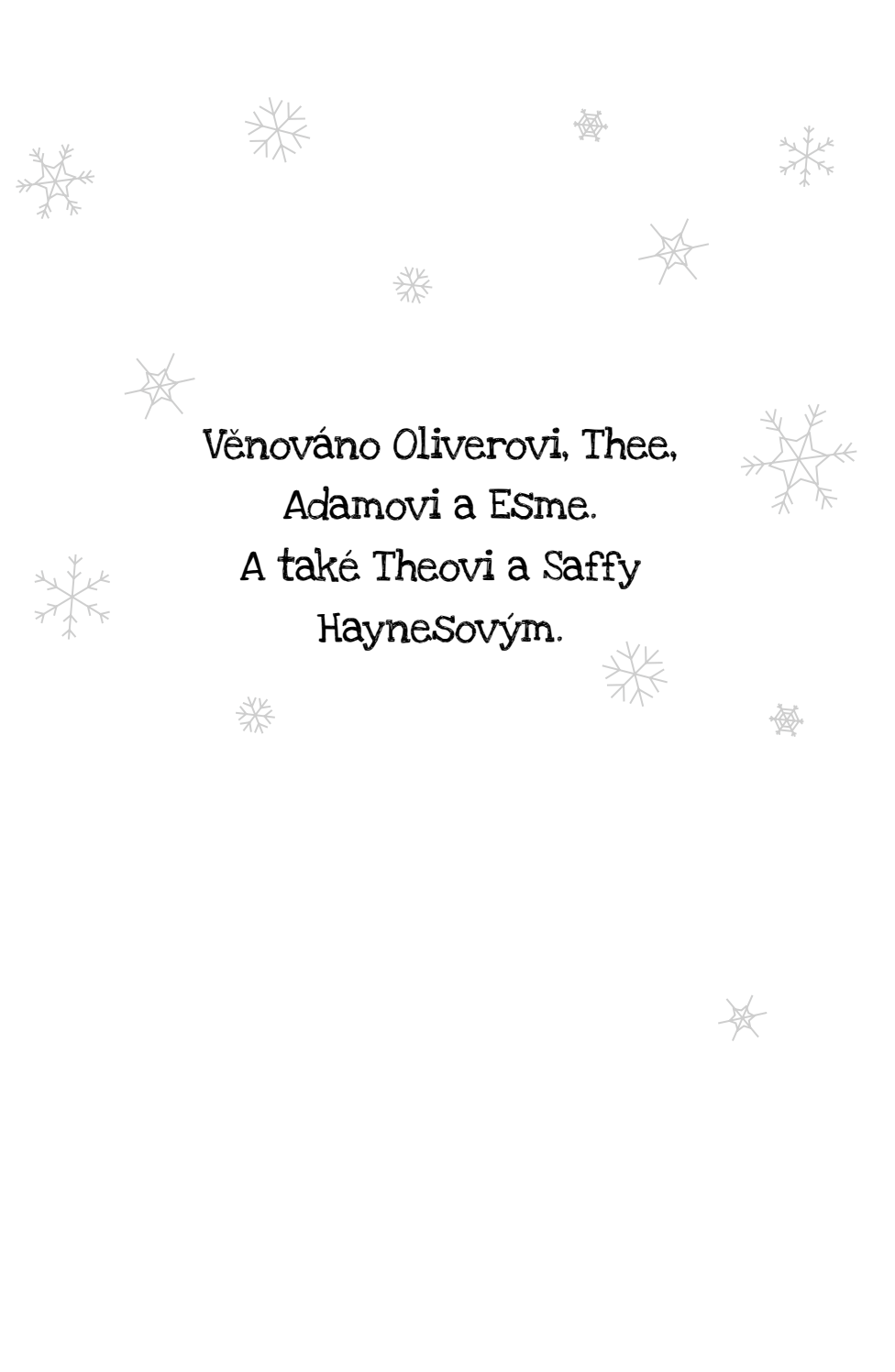
ANNE BOOTHOVÁ

ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

Lucinka

a zachráněná vydříčka

Věnováno Oliverovi, Thee,
Adamovi a ESme.
A také Theovi a Saffy
HayneSovým.

Kapitola první

Bylo týden před Vánoci a Lucinka s kamarádkou Stelou si odpoledne vyrazily hrát k jejich společné kamarádce Růžence.

U Růženky bývala vždycky leg-race. Bydlela v domě u řeky se svou

maminkou a nevlastním tatínkem Petrem. Těm dvěma se před časem narodilo děťátko, a tak měla Růženka malou sestřičku Leu. Všichni si ji hned zamilovali. Bylo jí teprve dva a půl roku a moc ráda se parádila a hrála si s Růženkou a jejími kamarádkami.

Dneska se Lea rozhodla, že si bude hrát na malého Santova sobíka a zabydlí se pod stolem, a tak kamarádky střídavě předstíraly, že ji krmí, a přitom se s ní v jednom kuse mazlily. Byla tak roztomilá!

„A teď já malý klálíček!“ prohlásila Lea, vykroukla zpod stolu a začala hopkat po pokoji. „Lea by byla nadšená z babiččiny záchranné stanice pro zvířátka!“ smála se Lucinka. „Zrovna teď tam máme divokého králíčka se zraněným ouškem.“

„A taky by určitě chtěla mít takovou uniformu jako ty, s těmi odznáčky, co pro tebe babička vyrábí!“

usmívala se Ruženka. „Kolik už jich vlastně máš?“

„No, zatím mám odznak za pomoc strace se zlomeným křídlem, pak mám jeden s mlokem a taky se teď staráme o spoustu malých ježeků, takže mi babi vyrábí odznak s ježkem.

A k tomu mám odznak s králíčkem za to králičí mládě, které jsem zachránila vloni o Vánocích.“

„To bylo právě když jsme přijeli z Austrálie,“ vzpomínala Stela. „Toho králíčka si pamatuju!“

„Já klálíček, já klálíček!“ výskala malá Lea.

„A nechceš si hrát na králíčka, který spinká?“ navrhla Růženka a zahrála na klavír písničku o králíčcích, kteří jdou na kutě.

„Všichni budeme spící klálícci!“ rozhodla se Lea a Lucinka se Stelou si musely lehnout vedle ní a předstírat, že spí. Lea přitom vypadala moc roztomile a Lucinka všechny rozesmála, když začala hlasitě chrápat.

Nakonec, když Růženka zazpívala poslední slova: „Vstaň, králíčku, skoč, skoč, skoč!“, Lucinka se Stelou musely začít poskakovat s Leou, která to považovala za největší zábavu na světě a skákala a smála se tak

dlouho, až tím nakazila i všechny ostatní.

„Ještě jednou! Ještě!“ křičela Lea, ale v tu chvíli vešla do pokojíčku Růženčina maminka. „Děkuju vám, že si s Leou tak pěkně hraje, holky, ale teď by si měla jít trošku schrupnout.“

„NE!“ protestovala Lea. „Já klálíček. Já chci hopsat. Nechci spát.“ Obličej jí celý zčervenal a začala plakat.

„Holčičky, já myslím, že neusne, dokud tady budete. Mohly byste mi prosím skočit ven pro cesmínu a břechťan? Viděla jsem je růst u řeky. Napadlo mě, že bychom jimi mohli svátečně vyzdobit kostel,

a když budete chtít, můžete si je vzít i domů. Dám vám nůžky, pořádné rukavice a tašku. Jen si dávejte pozor a nechodte moc blízko k řece – poslední dobou je v ní hodně vody.

Asi to bude tím, jak teď pořád prší. Já vím, že se na vás můžu spolehnout.“

Kamarádky se zachumlaly do teplých kabátů, čepic a šál a vykročily přes Růženčinu zahradu k zadní brance, která vedla na širokou stezku kolem řeky. Ještě z dálky slyšely nářek malé Ley: „Ne! Nechci spát! Chci holky! Chci pejska!“

„Co to říká?“ podivila se Stela. „Vždyť vy nemáte pejska.“

„Pořád tvrdí, že na zahradě je pes,“ vysvětlila Růženka. „Ale my ostatní jsme ho nikdy neviděli.“

„Chudinka Lea, je tak rozčilená,“ politovala holčičku Lucinka.

„Až si zdřímne, bude jako vyměněná,“ uklidnila ji Růženka a zavřela za nimi branku. „Jen ji pořádně rozdováděla ta písnička.“

„Ty umíš tak krásně zpívat,“ povzdychla si Stela.

„Ehm,“ odkašlala si významně Růženka a zašklebila se.

„Copak?“ zeptala se Lucinka.

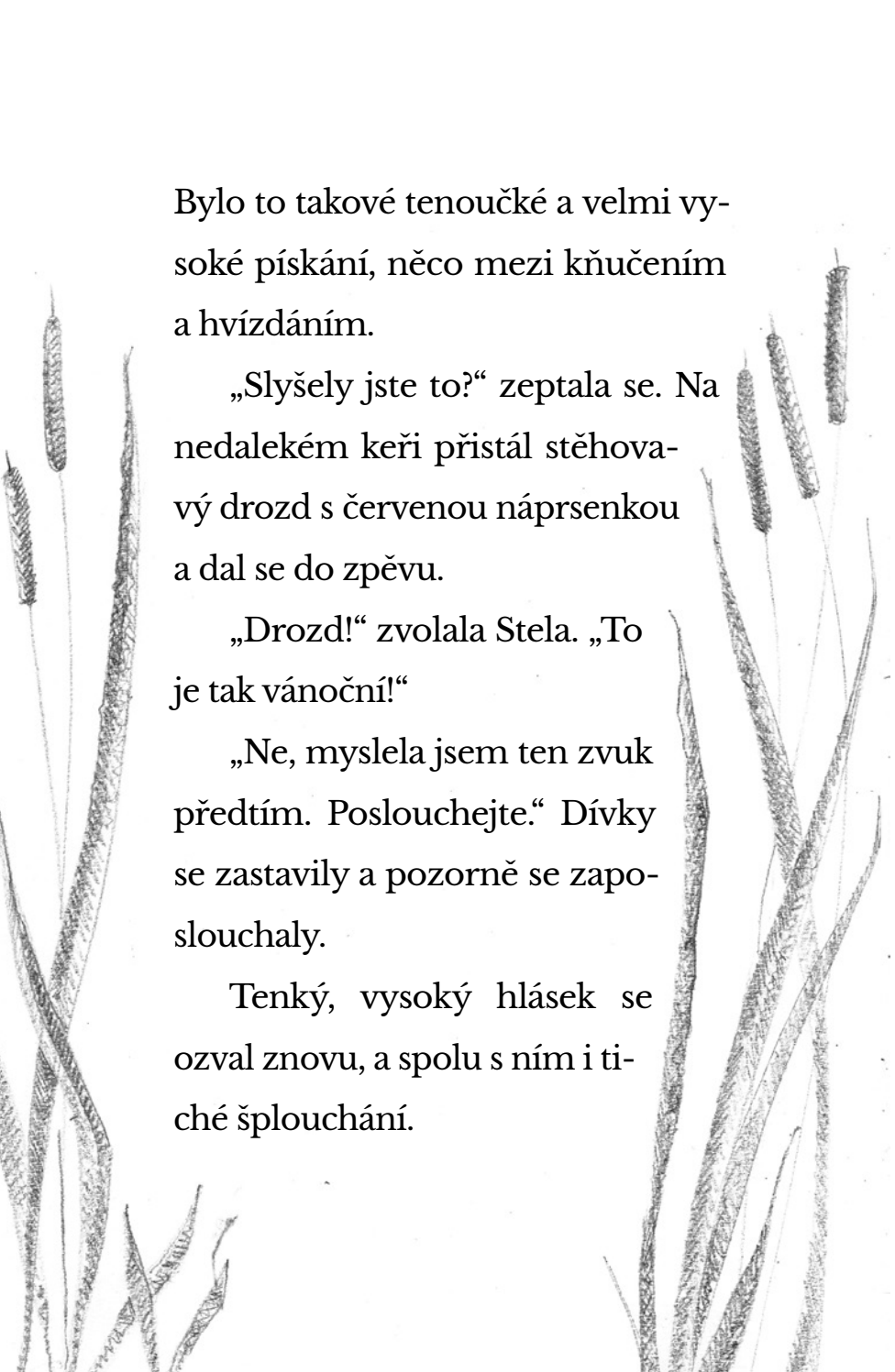
„Ale nic. Jen že jsme s mamkou v kostelním sboru a máme zpívat koledy v Lesním zámečku – to je ten domov pro staré lidi, kde bydlí dědeček. Máme tam jít na Štědrý den – a oni chtějí, abych zpívala sólo.“

„Ale to je úžasné!“ zvolala Stela.

„Zpěv ti přece tak krásně jde,“ souhlasila Lucinka. „Určitě to zvládneš zazpívat!“

Růženka se kousla do rtu. „Já vám nevím – mám z toho hrozný strach. Co když se něco pokazí a já všechny zklamou? Dědeček o mně vypráví celému zámečku. Maminka a Petr říkají, že to zvládnou, a přijede se na mě podívat dokonce i táta. Ale co když zapomenu slova nebo budu zpívat falešně? Bojím se toho tak, že už se mi zdají zlé sny a probouzím se celá zpocená.“

Právě v tu chvíli zaslechla Lucinka od břehu řeky zvláštní tichý nářek.

Bylo to takové tenoučké a velmi vysoké pískání, něco mezi kňučením a hvízdáním.

„Slyšely jste to?“ zeptala se. Na nedalekém keři přistál stěhovavý drozd s červenou náprsenkou a dal se do zpěvu.

„Drozd!“ zvolala Stela. „To je tak vánoční!“

„Ne, myslela jsem ten zvuk předtím. Poslouchejte.“ Dívky se zastavily a pozorně se zaposlouchaly.

Tenký, vysoký hlásek se ozval znovu, a spolu s ním i tiché šplouchání.

„Vychází to tamhle z toho rákosí na břehu před námi,“ prohlásila Lucinka.

„Není to hryzec?“ domnívala se Růženka. „Vzpomínám si, jak jsi nám říkala, že pan Krysa v *Žabákových dobrodružstvích* je taky hryzec.“

„Já myslím, že to není hryzec,“ odpověděla Lucinka, vydala se za zvukem a začala opatrně sestupovat po říčním břehu. „Moc ráda bych hryzce viděla, ale prohledaly jsme to tady s babičkou a v těchhle místech jsme kolem řeky nenašly žádné nory, chodbičky ani trus. A nemá tu ani zásobárny potravy, které se většinou

poznají podle hromádek stébel trávy. Ale už možná tuším, co by to mohlo být. Zvířátko, které v *Žabákových dobrodružstvích* vystupuje taky. Jen doufám, že se mu nic nestalo.“

„Bud' opatrná,“ varovala ji Růženka. „Mamka říká, ať nechodíme moc blízko k řece.“

Lucinka sestoupila až ke břehu a zamžourala do rákosí u hladiny. Nejdříve spatřila jen odpadky – sáček od křupek a plechovku od piva – ale pak...

„To ne!“ zvolala Lucinka. „To je hrozné. Růženko, podáš mi prosím ty nůžky a rukavice?“

Růženka se Stelou opatrně následovaly Lucinku až dolů k vodě a nakukovaly jí přes rameno. Malé chundelaté zvířátko uvězněné v rákosí

s igelitovými sáčky omotanými kolem krku zápolilo, aby udrželo hlavičku nad vodou.

„Měla jsem pravdu – je to malá vydříčka!“ oznámila Lucinka. „Nikdy jsem neviděla takhle malou vydru. Babička mi říkala, že vydří mláďata zůstávají v noře asi tři měsíce, takže tahle maličká by ještě vůbec neměla být venku sama. Musíme ji vysvobodit z toho rákosí a zahřát ji – podívejte, jak se třese zimou.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Stela.

„Já si navléknu ty tlusté rukavičky,“ odpověděla Lucinka. „Zdá se, že